

B. MIHÁLY CSILLA

Az ebéd

*Magadra zártál minden ajtót,
halott, halott a csend belül,
kibomlik, lebben tört-fehéren,
akár az abrosz, szétterül.
Anyám a ráncokat simítja,
sír, mert apánk már nincsen itt,
térül-fordul s a félhomályban
elénk teríti könnyeit.
Kanálzörgésbe fúl a mondat,
hamvát a számban forgatom,
nehéz kövekként hull a morzsa,
járunk a friss halottakon.
Ezüstös porcelánharangok
dalát szívemre rácsukom,
ebédet költünk éji órán,
s apánk benéz a kulcslyukon.*

B. MIHÁLY CSILLA (1977, Szatmárnémeti) a kolozsvári BBTE vallás–néprajz szakán végzett. Budapesten dolgozik tördelő-grafikusként és korrektor-ként, illetve szerkesztőként egy internetes irodalmi portálon. Versei nyomtatott folyóiratokban, antológiákban jelentek meg. 2016-ban a Magyar Művészeti Akadémia díjazottja lett.

Fényhinta

*A fák alatt, a gyep felett
sugárkötélen lengenek
ezüstös sárga fénypihék,
bujkál közöttük némi kék.*

*Karöltve minden táncra kel,
előre-hátra, néha fel,
akár a hinta, lengenek
a fák alatt, a gyep felett.*

*Magam mögött a semmi fáj,
a mozdulatlan, messzi táj,
ahogy körötte szétreped
a ringatózó képzelet.*

*Csak állok, mint a nyársorok,
a fényre árnyam ráforog,
s a hártjavékony égen át
lenéz az Isten, mégse lát.*

Szabad a vers

*Nem vágyom én a nagy sikerre,
hol egymást bókkal hátba verve
unalmas emberek
kérődzik fel a borjúsültet,
s ahol egymás ölébe ültet
boldog boldogtalant.*

*Csillog-villog a senkiházi,
beszél, de annak súlya kvázi
nullával határos.
Nekem a vers valódi élet,
dicsvágy, mismásos semmiségek
nem izgatják agyam.*

*A szívem is csak újra s újra
pendül a tiszta égi húrra,
aranyló fénykörök
repülnek bennem szerte-széjjel,
csodákat látok minden éjjel,
s nappal álmodom.*

Intenzíven

*Az intenzíven nincsen angyal,
csak Isten, egymaga,
ott ül fejednél tiszta aggyal,
éjjel megy haza.*

*Nem kérdez semmit, tudja régen,
mennyit ér a szó,
de eljön reggel újra étlen,
legjobb véradó.*

*Lesz majd egy nap, hogy nem találod,
furcsa ébredés...,
egy kőbe, mint az elmúlt álmat,
téged épp bevés.*

Sarki csér

*Az ég a csendre ráfeszül,
a számon varratok.
Még nem beszélek váteszül,
ezért is hallgatok.*

*Elszánt vagyok, napfény, tavasz,
akár a sarki csér,
gyanús, ha nem, de jobban az,
ki mindig megdicsér.*

*Belát már néhány kulcslyukon
szabaddá vált magam,
igazra van csak gusztusom,
a többi tárgyatalan.*

*Feldobtam egy-két szót, jöhet
pár vissza-hógolyó,
legyen revansod bőrömet
csak éppen horzsoló.*

Felriadva

Még éjjelente felriadsz, ha csörtet
szobád alatt a pesti forgalom,
sziréna vijjog, reng a ház, a körzet,
s az utcazaj egy suttogó vadon
neszével rémít, vállaidra görnyed,
előtte körbeleng a négy falon,
verítékcsepp pereg, akár a kláris;
nem oly rég így hagyott itt jó apád is.

A szenvedésnek csendbe fúló mérge
kihűlt imádra lassan rácsorog,
felszisszennek az égnek nyílt sebére
a görcsbe rándult, csontos házsorok,
s amint a megnyúlt délelőtt elérte,
még láttam, hogy az élet ellobog,
kiles szeméből, mint a fáklya lángja,
szétcsap felénk, s a dermedt fénybe rántja.

Tünékeny

Ereszcsatornán fény zubog,
hólé csöpög le, cseppre-csepp,
már egyre gyorsabb s csendesebb,
de még a föld, ha indulok,
felszisszen, teste seb.

A ház előtt kutyánk lazít,
hasáig ér a sárga nap,
álmot lát, néha hátrakap.
A szél Khlórisznak zászlait
kibontja sápatag.

Tünékeny, szép e perc, talán
megfogni fáj, vagy nem merem;
mi lesz, ha elvész teljesen?
Bósz, daltalan tél-éjszakán
vajon ki tart velem?